

Uit Het Rijke Vlijmense Wielerleven De Vlijmense vedette Giel van der Sterren (1952 - 2019)

Kersenronde 1976: De benen doen nog wel zeer, maar toch kan Giel alweer lachen. Zijn eerste zege bij de amateurs is binnen, een klassieker nog wel! (StadsArchief)

Twee lange ontsnappingen

1976, Ronde van Limburg: Giel schakelt naar zijn kleinste versnelling. (Archief Giel van der Sterren)

Mart Smeets was nog een jonge, opkomende sportverslaggever, toen Giel van der Sterren in 1976 snel naam maakte in de Nederlandse wielerswereld. Giel moet wel als inspiratiebron voor Mart gediend hebben, toen deze zijn wielroman 'Een lange ontsnapping' schreef, want in een korte tijd liet de man uit Haarsteeg zich in twee vaderlandse klassiekers opmerken door lange solovluchten. Met al zijn beklimmingen was de Ronde van Limburg voor Giel niet alleen figuurlijk, maar ook letterlijk nog wat te hoog gegrepen, maar in de Kersenronde rondde hij een solo van meer dan tachtig kilometer succesvol af. Daarmee schreef hij met zijn eerste zege bij de amateurs meteen ook een klassieker op zijn naam. Een nieuwe 'Ster' was aan het Vlijmense firmament verschenen!

In 1972 zat Giel in militaire dienst. In de kantine van de Kromhoutkazerne in Utrecht keuvelde hij wat met

Harrie van Linschoten uit Drunen, die wedstrijden reed bij de liefhebbers. Veel soldij kregen de manschappen indertijd niet, en om wat geld uit te sparen liet Giel zich ietwat beneveld door de nodige

alcoholische versnaperingen (potten bier) door Harrie overhalen om de eerstvolgende keer van

huis uit naar de kazerne te fietsen. En zo gebeurde het dat deze twee, met Giel op een van Harrie geleende veredelde sportfiets, een week later vanuit Drunen-Haarsteeg naar Utrecht fietsten.

1976, Ronde van Limburg: Giel protesteert niet als hem hier en daar een duwtje gegeven wordt. (Archief Giel van der Sterren)

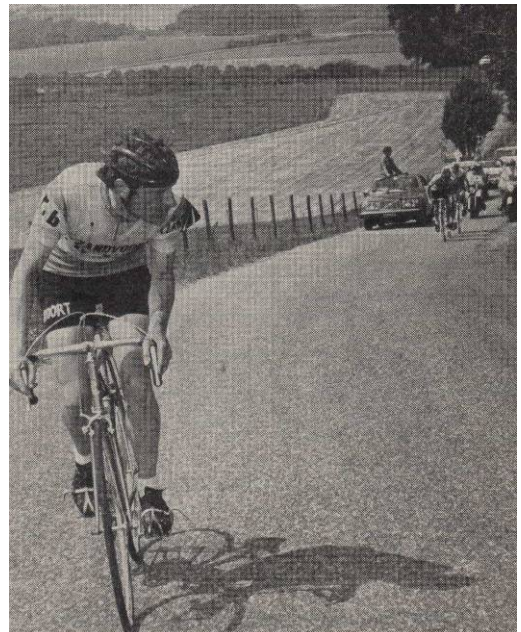
Tot zijn verbazing reed Giel beter dan de toch al wielrenner zijnde Harrie. Hij was meteen voor de wielersport gewonnen en vroeg een licentie aan als liefhebber (een onder-categorie, niet te verwarren met de wielercategorie, die men in België de Liefhebbers noemt, dat zijn daar de Amateurs). In deze categorie won hij een tiental wedstrijden en in 1974 ook de indertijd befaamde Tour de Tap (een etappewedstrijd door Luxemburg, België en Nederland, georganiseerd door en voor Bossche kasteleins en gastrenners). Gesterkt door deze successen en opgemerkt door ploegleider Tini van den Berk, stapte Giel in 1975 over naar het grotere werk bij de amateurs. Hij werd opgenomen in het team van de

Vlijmense sponsor 'Van Zandvoort Verwarmingen-Leicht keukens', waarvoor hij meteen

Olympia's Tour door Nederland reed (66ste in de eindrangschikking). Giel viel op door zijn aanvallende manier van rijden. Niet altijd efficiënt, maar al doende leerde Giel zijn talenten kennen, en was hij al vlug in diverse criteria bij de eerste tien in de uitslag terug te vinden. Een 'snelle' was Giel echter niet, en dit gebrek aan een goed eindshot hield hem menigmaal van een overwinning af. In Vlijmen, in de afwachtingswedstrijd voor de aankomst van de derde etappe in de Ronde van Nederland, werd hij derde en daarmee behaalde hij zijn eerste podiumplaats.

Een jaar later breekt Giel definitief door.

In de Ronde van Limburg van 1976 viel hij herhaaldelijk aan en daarmee ook op. Al na 25 kilometer kwam hij met zeven renners aan de leiding. Deze groep nam snel zo'n twee minuten voorsprong. Maar het ging Giel nog niet snel genoeg. Hij demarreerde, werd ingelopen, loste op de eerstvolgende colletjes en kwam weer terug. In Klein-Zwitserland (Slenaken) lag Giel nog altijd met drie anderen (Ter Harmsel, Neven en Ribbers) aan de leiding. In de lange afdaling moest hij de anderen echter laten gaan. De berg van Noorbeek moest hij daarna zelfs te voet op, maar eenmaal over de top kreeg hij toch weer aansluiting bij een nieuw gevormde kopgroep van negen renners. In Terblijt moest Giel zijn makkers wederom laten gaan, maar bij vliegveld Beek, na 155 kilometer koers, keerde hij nog één keer in de kop van de wedstrijd terug. Ondertussen had hij de wedstrijd kleur gegeven, tientallen kilometers solo aan de leiding gereden en was hij ook als eerste boven op de Gulpenerberg gekomen. Daarna was het over en uit voor Giel in deze Ronde van Limburg: hij kwam zelfs niet meer in de uitslag voor.

1976, Ronde van Limburg: de eenzame vluchter voelt de hete adem van de achtervolgers. Zijn solovlucht zit er op. (Wielersport)

1976, Mierlo, Kersenronde: Na een solo van 80 kilometer gaat Giel van der Sterren als eerste over de meet. (Archief Giel van der Sterren)

Enkele weken later haalde Giel in de Kersenronde zijn gram. In een verzengende hitte sloeg hij op de zaterdagmiddag op tachtig kilometer van de finish zijn slag. Hij demarreerde alleen weg uit een kopgroep van zevenentwintig renners en zijn voorsprong liep snel op tot ruim een minuut. De paarse brigade van Jan van Erp, zwaar favoriet voor de eindzege, dacht alles onder controle te hebben, en liet hem begaan. Net als in Limburg zou Giel wel weer terug komen wapperen! Maar dat zou een fatale misrekening blijken. Giel denderde door en bereikte een maximale voorsprong van vijf minuten. De achtervolging kwam pas laat, te laat dus, op gang. In de slotfase naderde een groep van vijf renners snel, en moest Giel tot op het tandvlees gaan om de overwinning naar zich toe te trekken. Het werd voor de stoere knokker een echte lijdensweg. Herhaaldelijk vroeg hij

aan zijn volgers hoe ver het nog was, en hoe ver hij nog voor lag. In de brandende zon had hij had overal pijn, zijn gezicht gloeide, zijn voeten brandden en zijn benen voelde hij niet meer. Hij dronk veel, leegde bidons over zijn voeten, maar hij bleef ook doorstampen en alles geven wat hij nog in zich had. Zijn moed werd beloond, want hij bleef nipt voorop en kreeg daarmee de zege, waarop hij van alle vertrokken renners het meeste recht had. Op minder dan een minuut won Henk van Kilsdonk de sprint voor de tweede plaats voor Johan van de Velde.

Naast zijn zege in de klassieke Kersenronde behaalde Giel in 1976 nog twee ereplaatsen, in zowel Dinther als in Schelle (B) wordt hij tweede. Daarnaast wordt hij uitgezonden met de nationale selectie naar de Grote Prijs Wilhelm Tell, een kleine Ronde van Zwitserland. En ook daar laat hij zich weer gelden door er in de zesde etappe maar weer eens solo vandoor te gaan. Pas in de slotfase wordt hij door een vijftal renners, waaronder landgenoot Kruunenberg,

ingelopen. Giel wordt zesde. Pleister op de wonde is, dat ploegmaat Kruunenberg de rit op zijn naam schrijft.

Een jaar later in 1977 won hij twee criteria, telkens alleen voorop : Geertruidenberg en Veghel. Beide keren is het snikheet en in zulke weersomstandigheden blijkt Giel op zijn best te zijn. In de Ronde van Overijssel deed hij opnieuw een gooi naar een klassieke zege, maar in de sprint

1976, Schelle (B): Giel van der Sterren, met in zijn spoor Ben Libregts, dokkert over de kasseien. Het zal weer een tweede plaats worden. (part. coll.)

met twee was Frits Schür, een ander gerenommeerd strijkijzer, toch ietsjes sneller en moest Giel genoeg nemen met alweer een tweede plaats. In de Ronde van de Achterhoek behaalde hij een achtste stek en in de Kersenronde werd hij tiende. Ook in de Ronde van Luik rijdt hij maar weer eens voorop, maar daar blijkt Johan van de Velde toch over iets betere klimmersbenen te beschikken. Later in het jaar verovert hij als klap op de vuurpijl met het tijdritteam van de Zwaluw in de polders rondom Dronten de Nederlandse titel voor clubs bij de amateurs.

In de jaren 1978 en 1979 was Giel wat minder succesvol. In 1978 rijdt hij als gastrenner bij het Amsterdamse A.S.C. Olympia 'Olympia's Tour' door Nederland. In de tweede etappe wordt hij zesde, in het algemeen eindklassement 62ste.

Uit de Ronde van Berlijn komt hij thuis met een vierde stek in de laatste meer dan 200 kilometer lange etappe.

In 1980 keert hij nog één keer terug op het hoogste niveau. In zijn geliefde Kersenronde, de koers waarin hij zijn naam gevestigd had, streed hij opnieuw mee voor de zege. Maar ditmaal liet

men Giel niet alleen naar de meet rijden. Op tien kilometer van de finish ontsnapt hij uit een kopgroep van twaalf renners. Gerard Tabak sluit aan en samen blijven zij in de slotfase voorop tot aan de meet in Mierlo, waar Tabak Giel in de sprint gedecideerd klopt. Het is meteen zijn laatste jaar als coureur, Giel vindt het mooi geweest en stopt met koersen.

1977, Dronten: het tijdritteam van w.c. de Zwaluw op weg naar de Nederlandse titel. Van voor naar achter: Frans Francissen, Bas van Lamoen, Giel van der Sterren en Ben Libregts. (Wielersport)

2013: Terugblik op veel demarrages. Maar de interviewer laat Giel niet ontsnappen! (foto Ad van Kessel)

In zijn woonplaats Haarsteeg stond Giel maar één keer aan het vertrek. Regen en ontij waren niet aan hem besteed, en toen hij in deze wedstrijd in de eerste ronde na minder dan één kilometer koers ook nog door de traditionele valpartij op de dijk van de Oude Haven werd uitgeschakeld, reed hij meteen door naar huis om nooit meer in te schrijven voor deze wedstrijd. Aan trainen had hij geen hekel, maar het liefst reed hij wedstrijden, en wel zoveel mogelijk. “Hoe meer wedstrijden ik reed, hoe beter ik ging rijden” vertelt Giel.

Als lid van de Bruchemse Stampers stapt Giel tegenwoordig zeker drie keer per week op de racefiets, waardoor er per jaar nog immer zo’n 15.000 kilometer op de teller komt te staan. Hij maakt zijn kilometers daarbij niet alleen door de omgeving van de Bommelerwaard, maar Giel zoekt het ook regelmatig over de grenzen. Dan wordt in de Vogezen of in de Alpen gekeken of hij ondanks zijn gebrek aan klimmerstalent nog altijd de nodige Cols kan bedwingen. Zijn echte favoriete fietsomgeving is wel de Eiffel. Daar is Giel kind aan huis en rondom Aken kent hij de weg op zijn duimpje. Zo goed zelfs, dat hij degene is, die voor zijn fietsmaten bij de Bruchemse Stampers toertochten organiseert.

En al is het voor Giel tegenwoordig net zo belangrijk om gezellig samen te fietsen, ook in 2018 blijft hij nog azen op lange ontsnappingen!

Op zondagochtend 16 juni 2019 vertrok Giel met zijn clubvrienden om een mooie fietstocht te maken. Onderweg kreeg hij ter hoogte van de Hedelse Brug een hersenbloeding. Aan de gevolgen daarvan overleed hij een dag later in het Jeroen Bosch Ziekenhuis in 's-Hertogenbosch.

© 2013, 2018, 2019 Ben Libregts

Bronnen :

- Stadsarchief 's-Hertogenbosch, Brabants Dagblad
- Wielersport.
- www.dewielersite.nl
- www.wimdelouw.nl/kersenronde
- Archief Giel van der Sterren
- Foto's Ad van Kessel.